

ЕКОНОМІЧНІ ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ ГАЛУЗЕЙ ТА ВІДІВ ЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

фективного обладнання, що має замінити традиційні його типи). При цьому розроблення техніко-економічного обґрунтування інвестиційних проектів слід вести у два етапи: етап 1: попереднє (технічне та технологічне) обґрунтування; етап 2: детальне (повне) обґрунтування.

На завершення слід зазначити, що саме економічні показники NPV, Payback Period та IRR мають визначати доцільність реалізації проектів у сфері енергозбереження. Таким чином за нинішньої економічної ситуації підприємства та населення мають більш зважено ставитися о вибору обладнання під час ремонтних робіт та реалізації проектів реконструкції і будівництва нових споруд.

Список використаних джерел

1. Разработка технико-экономического обоснования проектов в сфере энерго- и ресурсосбережения / Мамалига В.М. // Восточно-европейский журнал передовых технологий. – 2014. – № 3 (69). – С. 51–56.
2. Обоснование использования энергоэффективного оборудования для угольной промышленности / Мамалига В.М. // Уголь Украины. – 2014. – № 5 (689). – С. 23–28.

3. Технико-экономическое обоснование выбора типа осветительных устройств на предприятиях керамического производства / В. М. Мамалыга // Институт технической теплофизики Национальной академии наук Украины: Керамика: наука и жизнь. – 2011. – № 3 (13). – С. 64–69.

4. Програми енергозбереження: проблеми та можливі шляхи їхнього вирішення / Мамалига В.М. Мамалига Г.В. // Науково-дослідний економічний інститут Міністерства економічного розвитку і торгівлі України: Формування ринкових відносин в Україні. – 2015. – № 1 (164), 2015. – С. 128 – 133.

5. Рекомендації щодо техніко-економічного обґрунтування вибору енергоефективного обладнання та спростування деяких міфів енергозбереження // Мамалига В.М., Горб І.Ю./Сталий розвиток – ХХІ століття: управління, технології, моделі. Дискусії 2017: колективна монографія / Аверхіна Т.В., Адамець Т.П., Андерсон Н.В. [та ін.]; НТУУ. Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського. – С. 388 – 394.

6. ОСТ 12.25.011 – 84. Экономия электрической энергии на угольных шахтах. Основные мероприятия и методы расчета. – М.: Минуглепром СССР, 1984. – 136 с.

О.В. МЕЛЬНИКОВ,

к.т.н., докторант Академії фінансового управління

Сутність та завдання державного регулювання розвитком інформаційної сфери України

Інформаційна сфера сьогодні уможливлює не лише задоволення інформаційних потреб кожного індивідуума, але й формує передумови більш ефективного використання нелімітованих ресурсів: інформації та знань, перетворюючи їх на основне джерело зростання добробуту населення та стального розвитку людства. Здійснене теоретико-аналітичне дослідження дозволило охарактеризувати роль й завдання суб'єктів державного управління інформаційною сферою та запропонувати зміни в пріоритетних напрямах їх роботи з метою стимулювання розвитку виробництва вітчизняного інформаційного продукту та захисту національного інформаційного простору.

Ключові слова: інформаційна сфера, органи державної влади, інформаційна продукція.

А.В. МЕЛЬНИКОВ,

к.т.н., докторант Академии финансового управления

Сущность и задачи государственного регулирования развитием информационной сферы Украины

Информационная сфера позволяет сегодня не только удовлетворить информационные потребности каждого индивидуума, но и формирует предпосылки более эффективного использования нелимитированных ресурсов: информации и знаний, превращая их в основной источник роста благосостояния населения и устойчивого развития человечества. Осуществленное теоретико-аналитическое исследование позволило охарактеризовать роль и задачи субъектов государственного управления информационной сферой и предложить изменения в приоритетных направлениях их работы с целью стимулирования развития производства отечественного информационного продукта и защиты национального информационного пространства.

Ключевые слова: информационная сфера, органы государственной власти, информационная продукция.

A. MELNIKOV,

Ph. D (Technics), Academy of Financial Management, Postdoctoral candidate,

The essence and tasks of state regulation of the development of the information sphere of Ukraine

The information sphere allows today not only to satisfy the information needs of each individual, but also creates the prerequisites for more efficient use of unlimited resources: information and knowledge, turning them into the main source of the population's welfare growth and sustainable development of mankind. The theoretical and analytical research carried out made it possible to characterize the role and tasks of the subjects of state management of the information sphere and propose changes in the priority areas of their work with a view to stimulating the development of the production of the domestic information product and protecting the national information space.

Keywords: Information sphere, public authorities, information products.

Постановка проблеми. Наприкінці 70-х рр. ХХ ст. в господарських системах країн-лідерів світової економіки сформувалася нова система пріоритетності використання ресурсів, де перевагу все більше надавали нелімітованим ресурсам (інформації та знанням), що було спричинено не лише їх невичерпністю, а в можливості завдяки їм більш ефективно використовувати лімітовані, тобто землю, воду, корисні копалини та в зменшенні шкідливого впливу на навколишнє середовище та зосередженні уваги на інтелектуальних здібностях людини — рушійній силі подальшого розвитку.

На сучасному етапі розвитку інформація як нелімітований ресурс трактується як певна складова навколошнього середовища, яка безпосередньо оточує кожну людину. Кожен із нас безпосередньо сприймає цю інформацію, переосмислює та використовує в т. ч. і для забезпечення своєї життєздіяльності. Знання ж набули нового значення, вони трактуються не лише в межах певної комерційної структури для отримання нею надприбутку, а як засіб створення високих технологій для забезпечення інноваційного курсу розвитку на глобальному рівні, а в умовах обмеження природних ресурсів — як єдиний шлях цивілізаційного розвитку.

Важливо, що інформація і знання все більше сприймаються не лише як новітні ресурси розвитку людського суспільства, але й складові певної сфери — інформаційної, що впливає на кожну особистість, змінюючи традиційні межі та принципи суспільних відносин, а відтак потребують глибоких наукових досліджень для вироблення ефективних засобів управління.

Аналіз останніх досліджень і публікацій.

Дослідженням інформаційної сфери займалися такі вітчизняні та закордонні науковці як О. Баранов, І. Бачило, В. Боєр, В. Кібанов, В. Лопатін, А. Лисенко, О. Павельєва, А. Рожкова, М. Федотов та ін. Зосереджуючи увагу на визначені сутності та змісту терміну «інформаційна сфера», зазначені науковці лише окреслювали сучасні межі та параметри розвитку, ретельно не розглядаючи процес управління нею, важливе місце в якому повинні займати державні органи як суб'єкти управління.

Метою статті є формування теоретичного підґрунтя удосконалення управління інформаційною сферою в Україні.

Виклад основного матеріалу. Здійснене узагальнення наукового доробку вчених, інтереси яких пов'язані із дослідженням інформаційної сфери, дозволили виділити ряд ключових підходів до трактування цього терміну. Згідно першого підходу, який прослідковується у працях А. Лисенка, А. Рожкової, В. Кібанова, інформаційна сфера подається як певна сфера пов'язана із діями «для», «з» і «над» інформацією. Так, доцільно процитувати визначення, яке дає В. Кібанов: «інформаційна сфера — це сфера діяльності, пов'язана зі створенням, перетворенням, збереженням, поширенням і споживанням всієї сукупності соціальної інформації та знання, з метою забезпечення нормального функціонування інших сфер і соціуму в цілому» [1].

Другий підхід можна визначити як «структурний», адже його автори — В. Боєр та О. Павельєва, К. Беляков, А. Стрільцов, М. Карапов — концентрують увагу на складових інформаційної

ЕКОНОМІЧНІ ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ ГАЛУЗЕЙ ТА ВИДІВ ЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

сфери. Так, М. Кашапов під інформаційною сферою розуміє сукупність: 1) суб'єктів інформаційної взаємодії або впливу; 2) власне інформації, призначеної для використання суб'єктами інформаційної сфери; 3) інформаційної інфраструктури, що забезпечує можливість здійснення обміну інформацією між суб'єктами; 4) суспільних відносин, що складаються у зв'язку з формуванням передаванням, поширенням і збереженням інформації [2].

Третій підхід можна визначити як «цільовий», що присутній у працях таких науковців як А. Логінов, І. Бачило, В. Лопатін, М. Федотов та ін. А. Логінов пропонує розуміти інформаційну сферу українського суспільства як «єдиний інформаційний простір України, який формується державними органами. Громадськими, політичними і соціальними організаціями і громадянами, а також функціонує на основі правових, організаційних, науково-технічних, економічних, фінансових, методичних, гуманітарних і моральних принципів з урахуванням вимог і завдань національної інформаційної безпеки України» [3].

Четвертий підхід, сформований О. Барановим, враховує інституційний аспект формування інформаційної сфери. Зазначений автор визначає інформаційну сферу як сукупність інформації та інформаційних ресурсів, інформаційної інфраструктури, суб'єктів, що здійснюють оборот інформації, тобто її створення, поширення (передавання), зберігання, використання та знищенння, та забезпечують цей оборот, суспільних відносин, які при цьому виникають, системи її правового забезпечення, а також інституційної системи держаного управління та регулювання цієї сферию [4].

Беручи до уваги важливість формування національної інформаційної сфери і не лише через стимулювання розвитку комунікаційних каналів, але, з точки зору захисту національних інтересів, шляхом забезпечення чіткості контролю, що можливо виключно через цілеспрямовану діяльність певних органів державної влади, останній, — четвертий підхід, — можна вважати найбільш прийнятним. Виходячи саме з цього, сьогодні в недостатній мірі досліджена проблема функціонування державних органів як суб'єктів формування та розвитку інформаційної сфери, що є суттєвою прогалиною, яка вимагає заповнення, перш за все із врахуванням національних особливостей [5].

До сукупності державних органів, діяльність яких безпосередньо пов'язана із інформаційною сферою, перш за все необхідно віднести, на нашу точку зору, Державний комітет телебачення і радіомовлення (Держкомтелерадіо) України. Даная теза ґрунтуються на результат проведеного аналізу функцій та завдань, якими наділено даний орган. Так, Держкомтелерадіо спрямовує свою діяльність на забезпечення в межах повноважень акціонера ефективної діяльності публічного акціонерного товариства «Національна суспільна телерадіокомпанія України»; прияння реформуванню державних та комунальних друкованих ЗМІ; захист національного інформаційного простору шляхом запобігання внутрішньому і зовнішньому інформаційному впливу, зокрема обмеження доступу на український ринок іноземної друкованої продукції антиукраїнського змісту; формування громадськості з питань європейської та євроатлантичної інтеграції України; прияння переходу українського телебачення на мовлення у цифровому форматі; творення належних умов для розвитку вітчизняного книговидання та книгорозповсюдження, популяризації вітчизняної книговидавничої продукції та читання тощо [6].

У відповідності до визначених та охарактеризованих визначень суті інформаційної сфери ретельного розгляду потребують дві сфери інформаційного простору: телебачення і радіомовлення та видавнича справа, які безпосередньо пов'язані із функціонуванням Держкомтелерадіо України.

Перш за все зазначимо, що на початку 2013 року до Державного реєстру телерадіоорганізацій України було внесено 1693 телерадіоорганізації та суб'єкти інформаційної діяльності з яких: 1622 телерадіомовні організації і провайдери програмної послуги та 71 суб'єкт інформаційної діяльності. Із 1622 ліцензіятів за формуєю власності є: 37 — державних, 352 — комунальних, 1233 — іншої форми власності, з яких 24 телерадіоорганізації здійснюють діяльність за участю іноземного капіталу [7].

У системі Держкомтелерадіо України функціонують 24 обласні державні телерадіокомпанії, державна телерадіокомпанія «Крим», а також регіональні телерадіокомпанії в містах Київ і Севастополь. До сфери державного управління також належать Українська студія телевізійних фільмів «Укртелефільм», Державна телерадіокомпанія

ЕКОНОМІЧНІ ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ ГАЛУЗЕЙ ТА ВІДІВ ЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

«Культура», Державна телерадіокомпанія «Всесвітня служба «Українське телебачення і радіомовлення», Державна міська ТРК «Сіверська» (м. Новгород-Сіверський Чернігівської обл.) та Криворізьке міське державне об'єднання телебачення і радіомовлення [8]. При цьому частка недержавного сектора телебачення і радіомовлення в телерадіоінформаційному просторі України перевищує 96%, і тільки 4% належать державним мовникам [9]. Саме останній параметр, на нашу думку, з врахуванням можливості регулювання розвитку інформаційного простору України у відповідності до національних інтересів та можливості гарантування інформаційної безпеки, викликає найбільше занепокоєння.

Важливо, що упродовж останніх кількох років на виконання міжнародних зобов'язань України та відповідно до рішення Громадської гуманітарної ради при Президентові України Держкомтелерадіо продовжило роботу щодо організаційно-правового забезпечення створення Суспільного телебачення і радіомовлення [10]. Можна впевнено вважати, що саме Суспільне телебачення повинно стати важливим локомотивом захисту національних інтересів в інформаційній сфері України.

Поруч із сферою телебачення і радіомовлення, Держкомтелерадіо України вживає заходів щодо створення сприятливих умов для діяльності суб'єктів видавничої справи. Так, здійснюється ведення Державного реєстру видавців, виготовників і розповсюджувачів видавничої продукції. Регулярно оновлювана статистична інформація розміщується на веб-сайті Держкомтелерадіо України у розділі «Державний реєстр видавців, виготовників і розповсюджувачів видавничої продукції». Наприклад, станом на 01.03.2017 р. до Державного реєстру внесено 6035 суб'єктів видавничої справи [11].

За даними Державної реєстраційної служби України станом на 28.11.2013 р. в Україні зареєстровано близько 40 тисяч періодичних друкованих видань. Відповідно до інформації Державної наукової установи «Книжкова палата імені Івана Федорова», що базується на результатах аналізу надходження обов'язкових примірників друкованих ЗМІ, на сьогодні в Україні виходить близько 8 тисяч друкованих періодичних видань. Згідно з даними обласних, міських державних адміністрацій на даний час функціонує 667 комунальних друкованих періодичних видань, співзасновника-

ми яких є органи місцевого самоврядування або органи місцевого самоврядування спільно з місцевими органами державної влади [9].

З метою підтримки національного книговидання, формування та постійного оновлення асортименту вітчизняної книжкової продукції для забезпечення потреб усіх соціальних груп українського суспільства виданнями з різних галузей знань державною мовою та мовами національних меншин здійснюється випуск книжкової продукції в рамках бюджетної програми «Українська книга».

В 2013 році Держкомтелерадіо України почало роботу щодо виконання Указу Президента України від 2 січня 2013 р. № 1 «Про Велику українську енциклопедію» та розпорядження Кабінету Міністрів України від 27 березня 2013 р. № 172-р. Зокрема, створено Державну наукову установу «Енциклопедичне видавництво», що входить до сфери управління Держкомтелерадіо України [12; 13].

З метою сприяння розвитку вітчизняних друкованих засобів масової інформації, покращенню їх художнього оформлення та поліграфічного виконання, заохочення видавців до використання сучасних технологій, підвищенню конкурентоздатності вітчизняних періодичних друкованих ЗМІ Держкомтелерадіо України вживаються заходи щодо надання державної фінансової підтримки друкованим періодичним виданням. Державна фінансова підтримка надається згідно із Законом України «Про державну підтримку засобів масової інформації та соціальний захист журналістів», Порядком надання державної фінансової підтримки друкованим засобам масової інформації, затвердженим наказом Держкомтелерадіо України від 17.07.2009 № 254 [14] на часткове відшкодування на поліграфічні послуги та закупівлі паперу.

Якщо представлена вище коротка характеристика діяльності Держкомтелерадіо окреслює поле його діяльності як суб'єкта інформаційної сфери України, то вважаємо за доцільне тортнитися й такого аспекту як можливість досягнення поставлених завдань, тобто наявність фінансових можливостей через виділення певних фінансових ресурсів з бюджету країни та їх ефективному використанню (див. табл.).

У відповідності приведених аналітичних даних щодо фінансування діяльності Держкомтелерадіо, можна зробити висновок, що у 2015 р. загальні витрати повинні зрости на 11,89%, але зважую-

ЕКОНОМІЧНІ ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ ГАЛУЗЕЙ ТА ВИДІВ ЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Фінансування Держкомтелерадіо України протягом 2014–2016 рр., тис. грн.

Найменування видатків за програмною класифікацією	Кошторис за роками		
	2014	2015	2016
Керівництво та управління у сфері телебачення і радіомовлення	16 565,0	16 263,6	15747,1
Держкомтелерадіо	12 461,5	12 061,9	15662,0
Національна експертна комісія з питань захисту суспільної моралі	4 103,5	4 201,7	85,1
Прикладні розробки у сфері засобів масової інформації, книговидавничої справи та інформаційно–бібліографічної діяльності, фінансова підтримка розвитку наукової інфраструктури	9 942,8	6 378,1	7267,6
ДНУ «Книжкова палата ім.І.Федорова»	5 940,0	4 145,8	4723,9
ДНУ «Енциклопедичне видавництво»	4 002,8	2 232,3	2543,7
Підвищення кваліфікації працівників засобів масової інформації в Укртелерадіопресінституті	2 955,4	3 244,8	3559,1
Фінансова підтримка творчих спілок у сфері засобів масової інформації, преси, державних музичних колективів, здійснення інформаційно–культурної діяльності	7 547,0	721,2	671,2
СЖУ	864,0	671,2	621,0
Держкомтелерадіо (Кримська СЖУ)	6,0	0,0	
Фінансова підтримка преси	50,0	50,0	50,0
ДП «РадіоБенд»	6 295,9	0,0	0,0
ВІКЦ	331,1	0,0	0,0
Виробництво та трансляція телерадіопрограм для державних потреб	614 631,4	684 814,6	654339,5
трансляція телерадіопрограм	123 902,0	125 126,2	137806,6
Обласні та регіональні ДТРК	261 034,8	272 878,8	292407,3
Держкомтелерадіо	4 212,8	58 980,9	0,0
НТКУ	163 010,1	145 252,5	361932,2
НРКУ	107 104,1	119 198,2	0,0
ВС «УТР»	22 891,0	28 210,9	0,0
ДТРК «Культура»	13 146,2	17 060,9	0,0
УНІА «Укрінформ»	43 232,4	43 232,4	0,0
Випуск книжкової продукції за програмою «Українська книга»	28 387,0	50 000,0	41575,6
Державні стипендії видатним діячам інформаційної галузі, дітям журналістів, які загинули або стали інвалідами у зв'язку з виконанням службових обов'язків та премії в інформаційній галузі	2 169,0	2 181,4	2368,5
Інформаційне та організаційне забезпечення участі України у міжнародних форумах, конференціях, виставках та інших заходах	300,0	40,1	430620,0
Всього	682 497,6	763 643,8	1156148,6

Джерело: складено автором на основі [15]

чи на недофинансування у 2014 р. на 7,9% та високий рівень інфляції у 2015 р., сума очікуваних надходжень є суттєво недостатньою. У 2016 р. мала місце зміна структури видатків, зокрема на фінансування заходів з підготовки та проведення в Україні пісенного конкурсу «Євробачення» було передбачено 430 620,0 тис. грн., тобто 37,25%, коли величина витрат на виробництва та трансляцію телерадіопрограм для державних потреб скоротилася на 4,5%. Тобто, можна стверджувати про наявність двох чітко охарактеризованих площин: важливість Держкомтелерадіо ефективного виконання функцій суб'єкта управління національною інформаційною сферою та фактична

недостатність ресурсів, в тому числі — фінансових, для досягнення поставлених завдань.

Виходячи із сучасних параметрів інформаційної сфери та завдань Держкомтелерадіо як суб'єкта державного регулювання її розвитком, можна запропонувати перелік пріоритетних напрямків роботи цього державного органу:

- сприяння створенню системи Суспільного телебачення і радіомовлення;
- забезпечення збільшення покриття території України державним радіомовленням;
- сприяння забезпеченню громадян книжковою продукцією в обсягах, що відповідають рівню передових країн світу;

ЕКОНОМІЧНІ ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ ГАЛУЗЕЙ ТА ВІДІВ ЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

- сприяння подальшому розвитку мережі книгорозповсюдження;
- підвищення конкурентоспроможності вітчизняного телевізійного та книжкового продукту;
- сприяння здійсненню належного технічного переоснащення державних телерадіокомпаній, видавничих структур, поліграфічних підприємств та книготорговельних організацій;

Висновки

В Україні, в рамках діючого законодавчого поля, Держкомтелерадіо України повинно виконувати роль суб'єкта інформаційної сфери, який не лише сприяє її формуванню та розвитку, але й дбає про захист національних інтересів. Фактично ж, за недостатньої уваги, в т. ч. в питаннях фінансування пріоритетних проектів щодо створення національного інформаційного продукту, поставлені перед цим державним органом завдання складно виконати.

На нашу думку, необхідність удосконалення системи державного управління та регулювання інформаційної сфери вимагає не лише виявлення та загальної характеристики проблеми, але й подальшої роботи над нею, зокрема в частині побудови механізму трансформації структури Держкомтелерадіо як суб'єкта інформаційної сфери для досягнення національних інтересів та захист інформаційного поля нашої країни.

Список використаних джерел

1. Кибанов С. Ф. Информационная сфера социума (роль и место в системе социального управления) : дис... канд.. социол. наук : 22.00.08 [Электронный ресурс] / В. А. Кибанов. — М., 2004. — 154 с. — Режим доступа: www.lib.ua-ru.net/diss/cont/125255.html (дата звернення 14.05.2017 р.)

2. Кашапов М. Теория и практика решения конфликтных ситуаций / М. Кашапов. — М.—Ярославль : Ремдер, 2003. — 779 с.

3. Логінов А. В. Адміністративно-правове забезпечення інформаційної безпеки органів виконавчої влади : дис... канд. юрид. наук : 12.00.07 [Електронний ресурс] / А. В. Логінов. — К., 2005. — 236 с. — Режим доступа: <http://www.disslib.org/administrativno-pravove-zabezpechennja-informatsiynoyi-bezpeky-orhaniv-vykonavchoyi.html> (дата звернення 14.05.2017 р.)

4. Баранов О. А. Правове забезпечення інформаційної сфери: теорія, методологія і практика: монографія / О. А. Баранов. — К.: Едельвейс, 2014. — 434 с.

5. Концептуальні засади забезпечення сталого розвитку інформаційної сфери України / [Я. В. Котляревський, О. В. Мельников, А. М. Штангрет та ін.]. — К. : Центр учебової літератури, 2016. — 148 с.

6. Пріоритетні завдання Держкомтелерадіо у 2017 р. [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://comin.kmu.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=120953&cat_id=68691 (дата звернення 14.05.2017 р.)

7. Наказ Державного комітету телебачення і радіомовлення України «Про План діяльності Держкомтелерадіо України на 2014–2016 рр.» від 20.12.2013 р. № 261 (ост. зміни від 21.05.2014 р.) [Електронний ресурс]. — Режим доступу : http://comin.kmu.gov.ua/control/publish/printable_article?art_id=109915 (дата звернення 14.05.2017 р.)

8. Історія створення та діяльності Державного комітету телебачення і радіомовлення України [Електронний ресурс]. — Режим доступу : http://comin.kmu.gov.ua/control/publish/article/main?art_id=70793&cat_id=70792 (дата звернення 14.05.2017 р.)

9. Котляревський Я. В. Основні засади діяльності Державного комітету з питань телебачення і радіомовлення України як суб'єкта інформаційної сфери / Я. В. Котляревський, А. М. Штангрет, О. В. Мельников // Держава та регіони. Сер. Екон. та підприємництво. — 2015. — № 5 (86). — С. 15–22.

10. Олег Наливайко очолив комісію з перетворення НТКУ в НСТУ замість Зураба Аласанії [Електронний ресурс]. — Режим доступа: http://stv.detector.media/zakonodavstvo/zminy/oleg_nalivayko_ocholiv_komisiyu_z_peretvorennya_ntku_v_nstu_zamist_zuraba_alasanii/ (дата звернення 14.05.2017 р.)

11. Узагальнені дані Державного реєстру видавців, виготовлювачів і розповсюджувачів видавничої продукції станом на 01.03.2017 р. [Електронний ресурс]. — Режим доступа: http://comin.kmu.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=133314&cat_id=97933 (дата звернення 14.05.2017 р.)

12. Указ Президента України «Про Велику українську енциклопедію» від 02.01.2013 р. № 1/2013 (ост. зміни від 14.01.2015 р.) [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/1/2013> (дата звернення 14.05.2017 р.)

13. Розпорядження Кабінету Міністрів України «Про заходи щодо виконання Указу Президента України від 02.01.2013 р. № 1 «Про Велику українську енциклопедію» від 27. 03. 2013 р. № 172-р (ост. зміни від 18.11.2014 р.) [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/>

ЕКОНОМІЧНІ ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ ГАЛУЗЕЙ ТА ВИДІВ ЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

laws/show/172-2013-%D1%80 (дата звернення 14.05.2017 р.)

14. Закон України «Про державну підтримку засобів масової інформації та соціальний захист журналістів» від 23.09.1997 р. № 540/97-ВР (ост. зміни від 01.01.2016 р.) [Електронний ресурс]. — Режим досту-

пу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/540/97-%D0%B2%D1%80> (дата звернення 14.05.2017 р.)

15. Розподіл бюджетних коштів [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://comin.kmu.gov.ua/control/uk/publish/category/main?cat_id=116539 (дата звернення 14.05.2017 р.)

УДК 65.011.4

Т.О. НАГАВИЧКО,

Національний університет харчових технологій

Аналіз підходів щодо оцінки результативності діяльності підприємств

Стаття присвячена розкриттю та висвітленню думок різних вчених щодо оцінки результативності діяльності підприємств. Досліджено та згруповано бачення відомих економістів та розкрито суть деяких підходів щодо оцінки результативності. Подано авторське бачення стосовно досліджених підходів.

Ключові слова: оцінка діяльності підприємств, результативність діяльності підприємств, напрями оцінки результативності, ділова активність, економічність, прибутковість, продуктивність.

Т.А. НАГАВИЧКО,

Национальный университет пищевых технологий

Анализ подходов к оценке результативности деятельности предприятий

Статья посвящена раскрытию и анализу мнений различных ученых относительно оценки результативности деятельности предприятий. Исследованы и сгруппированы точки зрения известных экономистов и раскрыта суть некоторых подходов к оценке результативности. Представлено авторское видение относительно исследованных подходов.

Ключевые слова: оценка деятельности предприятий, результативность деятельности предприятий, подходы к оценке результативности, деловая активность, экономичность, прибыльность, производительность.

T. NAHavychko,

National University of Food Technologies

Analysis of approaches to assess the performance of the company

The article is devoted to detection and analysis of opinions of various scholars concerning the evaluation of performance. Researched and grouped the vision of renowned economists and the essence of some approaches to assessing performance. Presents the author's vision regarding the investigated approaches.

Keywords: evaluation of activities of enterprises, the efficiency of enterprises, approaches to assessing performance, business activity, efficiency, profitability, productivity.

Постановка проблеми. В сучасних умовах господарювання підприємствам все важче вдається утримувати свої позиції на ринку, а тим більше розвиватися. Для ефективного функціонування необхідно контролювати кожен крок своєї діяльності, для цього потрібно постійно аналізувати та оцінювати усі результати окремо та результативність діяльності підприємства в ціло-

му. Дотримуватись поставлених цілей використовуючи стратегічні підходи та залишати завжди можливість негайного впливу на ту чи іншу сферу своеї діяльності при зміні зовнішніх факторів.

Для досягнення високих результатів та найвищих позицій на ринку серед конкурентів підприємству завжди і в усьому необхідно прорахувати свої дії на перед. Будь-яке підприємство, яке